

एवमुक्तइति ॥ १ ॥ २ ॥ ३ ॥ ४ ॥ ५ ॥ ६ ॥ ७ ॥ यमकानिसदृशानि इतराणिविसदृशानि ॥ ८ ॥ ९ ॥ १० ॥ ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥ १५ ॥ १६ ॥ १७ ॥ १८ ॥ १९ ॥ २० ॥
 वासुदेवउवाच एवमुक्तस्तु कौंतेयसूतपुत्रस्ततोब्रवीत् ॥ प्रद्युम्नं बलिनां श्रेष्ठं मधुरं श्लक्ष्णमंजसा ॥ १ ॥ नमेभ्यं रौक्मिणेयसंग्रामेयच्छतो हयान् ॥ युद्ध
 ज्ञोस्मि च वृष्णीनां नात्र किंचिदतो न्यथा ॥ २ ॥ आयुष्मन्नुपदेशस्तु सारथ्ये वर्ततां स्मृतः ॥ सर्वार्थेषु रथीरक्ष्यस्त्वं चापि भृशपीडितः ॥ ३ ॥ त्वंहिशाल्वप्रयुक्तेन शरे
 णाभिहतो भृशं ॥ कश्मलाभिहतो वीरततो हमपयातवान् ॥ ४ ॥ सत्वं सात्वतमुख्याधलब्धसंज्ञो यदृच्छया ॥ पश्य मे हयसंयाने शिक्षां केशवनन्दन ॥ ५ ॥ दारुके
 णाहमुत्पन्नो यथावच्चैव शिक्षितः ॥ वीतभीः प्रविशाम्येतां शाल्वस्य प्रथितां चमूं ॥ ६ ॥ वासुदेवउवाच एवमुक्त्वा ततो वीरहयान्संचोद्य संगरे ॥ रश्मिभि
 र्मभिश्च समुद्यताः ॥ उत्पतंत इवाकाशे व्यचरंस्ते ह्योत्तमाः ॥ ७ ॥ ते हस्तलाघवोपेतं विज्ञाय नृपदारुकिं ॥ दत्त्यमाना इव तदानास्पृशंश्चरणैर्महीं ॥ १० ॥ सोप
 समादयत् ॥ १२ ॥ दारुकस्य सुतस्तत्र बाणवेगमर्चितयन् ॥ भूय एव महाबाहो प्रययावपसव्यतः ॥ १३ ॥ ततो बाणान्बहुविधान् पुनरेव ससौ भराट् ॥ मुमोच त
 नये वीरममरुक्मिणिनन्दने ॥ १४ ॥ तानप्राप्तान् शितैर्बाणैश्चिच्छेद परवीरहा ॥ रौक्मिणेयः स्मितं कृत्वा दर्शयन् हस्तलाघवं ॥ १५ ॥ छिन्नान् दृष्ट्वा तु तान्बाणान्
 प्रद्युम्नेन च सौभराट् ॥ आसुरीं दारुणीं मायामास्थाय व्यसृजच्छरान् ॥ १६ ॥ प्रयुज्यमानमाज्ञाय दैतेयास्त्रं महाबलं ॥ ब्रह्मास्त्रेणांतराच्छित्त्वा मुमोचान्यान्पत
 त्रिणः ॥ १७ ॥ ते तदस्त्रं विधूयाशु विव्यधू रुरधिराशनाः ॥ शिरस्युरसिवक्त्रे च समुमोहपपात च ॥ १८ ॥ तस्मिन्निपतिते क्षुब्धे शाल्वे बाणप्रपीडिते ॥ रौक्मिणेयोपरं
 बाणंसंदधे शत्रुनाशनं ॥ १९ ॥ तमर्चितं सर्वदा शार्हपूगैराशी विषाग्निज्वलनप्रकाशं ॥ दृष्ट्वा शरं ज्यामभिनीयमानं बभूव हाहाकृतमंतरिक्षं ॥ २० ॥ ततो देवग
 णाः सर्वे सेंद्राः सहधनेश्वराः ॥ नारदं प्रेषयामासुः श्वसनं च मनोजवं ॥ २१ ॥ तौ रौक्मिणेयमागम्य वचोऽब्रूतां दिवौ कसां ॥ नैष वध्यस्त्वया वीरशाल्वराजः कथंच
 न ॥ २२ ॥ संहरस्व पुनर्बाणमवध्यो यं त्वयारणे ॥ एतस्य च शरस्याजौ नावध्योस्ति पुमान्कचित् ॥ २३ ॥